

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IV. — Wydana i rozesłana dnia 9. stycznia 1917.

Treść: (M 5.—8.) 5. Rozporządzenie, dotyczące się sprzedaży sądowej w Gracu. — 6. Rozporządzenie cesarskie, w sprawie zmiany ustawy o ubezpieczeniu na wypadek choroby. — 7. Rozporządzenie cesarskie, w sprawie zmiany i uzupełnienia §§ 94. i 121. ustawy przemysłowej. — 8. Rozporządzenie, w sprawie założenia komisariatu policyjnego w Badenie.

5.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 29. grudnia 1916,

dotyczące się sprzedaży sądowej w Gracu.

Na zasadzie § 274. ustawy z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78 (ordinacja egzekucyjna), rozporządza się:

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. kwietnia 1901, Dz. u. p. Nr. 42, dotyczące się ustanowienia sprzedaży sądowej w Gracu, zmienia się i uzupełnia w następujący sposób:

1. § 2. opiewać będzie:

„(1) Zajęte sądownie ruchomości fizyczne, które znajdują się w gminach, należących do okręgu c. k. sądu powiatowego dla okolicy Gracu, można sprzedawać w sprzedaży sądowej, jeżeli z wnioskiem w sprawie takiej sprzedaży wystąpi egzekwujący wierzyciel lub zobowiązany. Stronie, występującej z takim wnioskiem, może sąd zlecić, aby dla zabezpieczenia połączonych z przewiezieniem do sprzedaży sądowej kosztów transportu jakież kosztów ewentualnego przewiezienia z powrotem złożyła odpowiednią zaliczkę.

(2) W sprzedaży sądowej można ponadto sprzedawać:

1. ruchomości fizyczne, znajdujące się na obszarze miasta Gracu i w okręgu sądu dla okolicy Gracu, a należące do masy konkursowej, jeżeli postępowanie konkursowe toczy się w sądzie tutejszo-krajowym, sprzedaż zaś odbyć się ma sposobem, przepisanym w postępowaniu egzekucyjnym (§ 119. o. k.);

2. ruchomości fizyczne, sądownie zajęte, które nadesłane będą c. k. Sądowi powiatowemu w Gracu w celu sprzedania przez licytację lub z wolnej ręki (§§ 268. i 274. o. e. i §§ 390. i 393. instrukcyj);

3. ruchomości fizyczne, znajdujące się na obszarze miasta Gracu i w okręgu Sądu dla okolicy Gracu, które w myśl §§ 145. do 148. i § 269., ustęp 2., cesarskiego patentu z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, mają być sprzedawane sądownie, jeżeli o to prosi sąd spadkowy (opiekunie) lub komisarz sądowy, któremu sprzedaż poruczono, albo jeżeli to tenże sąd zarządzi.“

2. Do § 3. dodaaje się po punkcie e:

„f) przedmiotów złotych i srebrnych, zaopatrzonych naśladowanym lub sfałszowanym znakiem urzędu cehowniczego albo mających nalutowany lub wlutowany prawdziwy znak cehowniczy lub zamykający w sobie obce ciała, jak żelazo, miedź, ołów.

klepaną ołówianką o mniejszej zawartości, żywiczne spoivo i t. p., wyjawszy potrzebną do zachowania formy naczynia podstawę (kontremalję), w ten sposób, że nie jest to widoczne i łatwo ciął tych odłączyć nie można. Przedmiotów złotych i srebrnych, niezaopatrzonych znakiem cechowniczym nie wolno sprzedawać w sprzedajni sądowej drogą przetargu z wolnej ręki (rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 7. października 1908, Dz. rozp. Nr. 12).

3. § 4., ustęp 1., opiewać będzie:

„Czy sprzedaż ma odbyć się w sprzedajni sądowej, o tem stanowi sąd egzekucyjny (c. k. Sąd powiatowy w Gracu, §§ 272., ustęp 1., 274. i 289. o. e., rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 30. listopada 1916, Dz. u. p. Nr. 410). Z zastrzeżeniem wyjątku, wynikającego z § 2., ustęp 1., i § 2., ustęp 2., l. 3, sprzedaż w sprzedajni może być zarządzona z urzędu lub na wniosek.”

4. § 15., ustęp 2., opiewać będzie:

„Aż do dalszego zarządzenia, strony nie są obowiązane zwracać innych kosztów, jakie Rząd ponosi przez przechowywanie i sprzedaż przedmiotów w sprzedajni, wyjawszy szczególne wydatki obrotowe.”

5. § 21., ustęp 1., opiewać będzie:

„Zajęcie się odebraniem i przewozem (odwozem naprzód) przedmiotów, wymienionych w § 2., ustęp 2., l. 3, do sprzedajni, przeprowadzenie licytacji, odebranie i użycie kwoty uzyskanej ze sprzedaży tych przedmiotów, jest obowiązkiem komisarza sądowego, jeżeli przeprowadzenie licytacji zlecono notaryuszowi jako komisarzowi sądowemu. Zresztą należy stosować analogicznie zarządzenia, wydane dla postępowania egzekucyjnego.”

Schenk wkr.

6.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 4. stycznia 1917,

w sprawie zmiany ustawy o ubezpieczeniu na wypadek choroby.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, jak następuje:

Artykuł I.

W miejsce §§ 6., 7., 9., 25. do 30., 40., 47., l. 8, i 49., ustęp ostatni, ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, o ubezpieczeniu robotników na wypadek choroby wступają następujące postanowienia:

§ 6.

Przedmiot ubezpieczenia, oznaczonego w § 1., stanowi udzielanie wsparcia dla chorych i dla położnic oraz dostarczanie pieniędzy na pogrzeb. Co najmniej należy przyznać tytułem świadczeń ubezpieczeniowych:

1. Od początku choroby bezpłatnej pomocy lekarskiej, licząc tu także położniczą i akuszerską, jakież potrzebnych lekarstw i wszelkich innych środków terapeutycznych (pieczy dla chorych).

2. Jeżeli chory jest do pracy niedolnym, od trzeciego dnia choroby począwszy, zasiłek dla chorych, wynoszący dziennie:

w 1. klasie płacy	0·60 K
" 2. " "	0·90 ,
" 3. " "	1·20 ,
" 4. " "	1·50 ,
" 5. " "	1·80 ,
" 6. " "	2·10 ,
" 7. " "	2·50 ,
" 8. " "	3·00 ,
" 9. " "	3·60 ,
" 10. " "	4·20 ,
" 11. " "	5·00 ,

Dnia wolnego od pracy nie należy liczyć za pierwszy ani za ostatni dzień choroby,

Wsparcia dla chorych (l. 1. i 2.) należy udzielać, jak długo trwa choroba, a jeżeli wcześniej się nie skończy, przez 26 tygodni, i to zasiłek dla chorych co tygodnia z dolem.

3. Położnicom wsparcie pieniężne w wysokości zasiłku dla chorych jak długo wstrzymają się od pracy zarobkowej aż do sześciu tygodni po połogu.

4. Położnicom, które same dzieci swe karmią — bez względu na należące się im ewentualnie wsparcia dla chorych lub dla położnic — wsparcie w wysokości połowy zasiłku dla chorych aż do upływu 12 tygodni po ich połogu (premie za karmienie).

5. W razie śmierci ubezpieczonego, o ile jego roszczenie o zasiłek dla chorych nie jest od przeszło pół roku wyczerpanem, pozostały jego rodzinie trzydziestokrotną przeciętnego dziennego zarobku robotniczego, jednak nie mniej niż 60 K (zasiłek na pogrzeb).

Jeżeli rodziny nie pozostawił, to należy użyć zasiłku na pogrzeb aż do wysokości narosłych kosztów pogrzebu na pokrycie tych kosztów.

warunkami, ułożonymi z kasą chorych (związkiem) [organizowany swobodny wybór lekarzy].

§ 6. a.

(1) Zmiany w klasie płacy, zaistniałe później niż na cztery tygodnie przed rozpoczęciem się choroby albo w czasie tejże, nie są stanowczemi dla tej choroby przy oznaczaniu wysokości zasiłku dla chorych.

(2) Do czasu trwania wsparcia dla chorych nie należy wliczać czasu choroby, jaki poprzedził ewentualnie początek niezdolności do pracy i podczas którego udzielono tylko pieczy dla chorych. W czasie istnienia roszczenia o zasiłek dla chorych istnieje w każdym razie także roszczenie co do pieczy dla chorych.

(3) Ponowną niezdolność do pracy wskutek choroby, za którą już udzielono zasiłku dla chorych, należy uważać za dalszy ciąg tej choroby dla obliczenia czasu trwania wsparcia dla chorych tylko wtedy, jeżeli nie zaistnieje później niż w ósmym tygodni po zamknięciu poboru zasiłku dla chorych.

§ 6. b.

Za pierwszy dzień choroby uważa się w ogólności dzień zgłoszenia choroby. Za czas przed tym dniem, o ile minęło od niego po ten dzień więcej niż dwa tygodnie, nie należy wogół udzielać wsparcia dla chorych, poza tym przypadkiem zaś tylko wtedy, jeżeli ubezpieczony doznał przeszkody w zgłoszeniu choroby na czas i wykaże w sposób niewątpliwym wcześniejszy początek choroby, połączonej z niezdolnością do pracy, oraz lekarskiej porady.

§ 6. c.

(1) Kasę chorych mają dostatecznie troszczyć się o to, aby zostały udzielone świadczenia, oznaczone w § 6., l. 1. Jeżeli dostarczenie wszystkich tych świadczeń albo niektórych z nich powierzono związkowi kas, w takim razie jest kasa wolną od wsgo obowiązku tylko o tyle, o ile wystarczają starania się związku.

(2) Co do lekarskiej porady dla chorych członków można zarządzić, że winni się oni udawać do pewnych oznaczonych lekarzy, i że kasa (związek kas) odmówi pokrycia kosztów, spowodowanych wezwaniem innych lekarzy, wyjątki wyjątki, niecierpiące zwłoki.

(3) Chorym ubezpieczonym można także po- zostawić wybór z pośród tych lekarzy okręgu kasy, którzy się zobowiązują użyczać porady lekarskiej pod

§ 6. d.

(1) Z lekarzami, powołanymi do udzielania porady lekarskiej członkom kasy chorych (§ 6. c, ustęp 2. i 3.), ma zawrzeć ta ostatnia (związek kas) pisemną umowę co do obustronnych praw i obowiązków.

(2) Umowa ta musi w każdym razie unormować należące się lekarzowi za jego trudy wynagrodzenie (honorarium lekarskie), rodzaj i rozmiar obustronnych obowiązków, początek stosunku umownego i sposób jego rozwiązania.

(3) Istniejące umowy albo przepisy służbowe, normujące stosunek służbowy lekarzy (pragmatyka służbową i t. p.), pozostają niektórymi, o ile czynią zadość powyższym wymogom.

(4) Instrukcje, jakie istnieją w kasie chorych (w związku kas) co do służby lekarza kasy, nie mogą pozostawać w sprzeczności z treścią umów. Instrukcje te należy podać do wiadomości każdemu lekarzowi kasy przy zawieraniu umownego stosunku. Przed każdą zmianą instrukcji albo innych urządzeń, odnoszących się do lekarzy kasy, należy wysuchać lekarzy kasy albo ich mężów zaufania.

§ 6. e.

(1) Kasom chorych (związki kas) mogą porozumieć się z organizacjami lekarzy swego okręgu co do treści umów, jakie mają być zawierane z poszczególnymi lekarzami kas (umowy ramowe, szemat umowy). Za podstawę umów poszczególnych należy brać umowę ramową (szemat umowy).

(2) Kasy chorych, w których dla braku umownego uregulowania nie jest zapewnione wykonywanie służby lekarzy kasy, może polityczna władza krajowa (starostwo górnicze) pozwolić wyjątkowo na czas trwania tego stanu na to, aby obowiązkowi co do udzielenia opieki dla chorych czynili się zadość przez podwyższenie zasiłku dla chorych, a to przynajmniej o 75 h dziennie.

§ 6. f.

(1) Jeżeli między kasą chorych (związkiem kas) z jednej strony, a lekarzami kasy lub ich grupami z drugiej strony powstaną spory albo różnice zapatrywań co do wykonywania umów, w takim razie dla ich zgodnego załatwienia ma polityczna władza krajowa, w dawym razie w porozumieniu ze starostwem górnictwem, zwołać komisję pojednarczą, a to na żądanie jednej ze stron uczestniczących, albo choćby nawet z żądaniem takim nikt nie wystąpił.

(2) Komisje pojednawcze można zwołać także wtedy, gdy nie można osiągnąć porozumienia między stronami co do zasad umowy ramowej (szematu umowy), którą należy ułożyć, albo co do zmiany już istniejącej takiej umowy (szematu umowy).

(3) Uchwały komisji pojednawczej są dla obu stron wiążące tylko wtedy, jeżeli przyjdą do skutku za zgodą stron niezgadzających się ze sobą albo jeżeli je strony dodatkowo zatwierdzą.

(4) O składzie takich komisji pojednawczych, o ich urządzeniu i zwolnianiu wydadzą przepisy polityczne władze krajowe. Przy rozprawach należy dbać o równomierne zastępstwo stron. Przewodniczącego komisji ustanawia od przypadku do przypadku albo też z góry na dłuższy ciąg czasu polityczna władza krajowa, w danym razie w porozumieniu ze starostwem górnictwem, z grona urzędników publicznych, nie należących do stanu lekarskiego.

§ 6. g. §

(1) Dla rozstrzygania o spornych roszczeniach ze stosunku umownego między kasą chorych (związkami kas) i lekarzem, o ile w tym względzie nie ułożono w umowie innego sądu rozjemczego, są wyłącznie właściwymi sądy rozjemcze zakładów ubezpieczeń robotników od wypadków, ustanowione na zasadzie § 38. ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1888. a jeżeli chodzi

o brackie kasy chorych, na zasadzie § 15. rozporządzenia cesarskiego z dnia 7. kwietnia 1914, Dz. u. p. Nr. 80.

(2) W miejsce przewidzianych tam asesorów wступią jednak czterej od przypadku do przypadku powoływanie asesorzy, z których w danym przypadku ma po dwóch wymienić każda z obu stron spór wiodących. Asesorzy, wymienieni przez interesowaną kasę chorych (związek kas), nie mogą być ani członkami zarządu ani też funkcyjnymi członkami tego instytutu. Jeżeli ustanowienie asesorów nie nastąpi w ciągu czasu, ustanowionego przez przewodniczącego, w takim razie sam przewodniczący ustanowi asesorów.

(3) Miejscowa właściwość stosuje się do siedziby interesowanej kasą chorych (związkowi kas). Jeżeli zakres działania jednej kasą chorych (jednego związku) obejmuje więcej okręgów sądów rozjemczych, w takim razie można wniesć skargę według wyboru powoda do jednego z tych sądów rozjemczych.

(4) Zresztą będą odpowiednio stosowane przepisy, obowiązujące dla sądów rozjemczych zakładów ubezpieczeń robotników od wypadków.

§ 7.

Dla celów ubezpieczenia dzieli się ubezpieczonych stosownie ich zarobku na klasy płacy według następującego szematu:

Zarobek.

Klasa płacy	dziennie	albo tygodniowo	albo miesięcznie	Za przeciętny zarobek dzienny przymyka się
		w k o r o n a c h		
1	do 1·25	do 7·50	do 31·25	1·00
2 ponad	1·25 „ 1·75	ponad 7·50 „ 10·50	ponad 31·25 „ 43·75	1·50
3 „	1·75 „ 2·25	„ 10·50 „ 13·50	„ 43·75 „ 56·25	2·00
4 „	2·25 „ 2·75	„ 13·50 „ 16·50	„ 56·25 „ 68·75	2·50
5 „	2·75 „ 3·25	„ 16·50 „ 19·50	„ 68·75 „ 81·25	3·00
6 „	3·25 „ 3·75	„ 19·50 „ 22·50	„ 81·25 „ 98·75	3·50
7 „	3·75 „ 4·50	„ 22·50 „ 27·00	„ 93·75 „ 112·50	4·12
8 „	4·50 „ 5·50	„ 27·00 „ 33·00	„ 112·50 „ 137·50	5·00
9 „	5·50 „ 6·50	„ 33·00 „ 39·00	„ 137·50 „ 162·50	6·00
10 „	6·50 „ 7·50	„ 39·00 „ 45·00	„ 162·50 „ 187·50	7·00
11 „	7·50 „	„ 45·00 „	„ 187·50 „	8·30

§ 7. a.

(2) Wartość poborów w naturze należy policzyć według miejscowych cen przeciętnych.

(3) Uczniowie, woluntarysi i praktykanci, którzy wynagrodzenia ani pensję w gotówce nie pobierają, należą do 1. klasy płacy.

(4) Polityczne władze pierwszej instancji są upoważnione po wysłuchaniu mężów zaufania ze-

(1) Za zarobek uważa się udzielane regularnie udziały w zysku, wynagrodzenia i pobory w naturze, następnie świadczenia osób trzecich, o ile będące w zwyczaju udzielanie takich świadczeń wpływa na wymiar wynagrodzenia za pracę.

sfer pracodawców i ubezpieczonych oznaczyć wartości poborów w naturze jakoteż oznaczyć klasy płacy co do pierwszych trzech klas płacy dla poszczególnych kategorii robotniczych, w których stosunki płacy nie różnią się od siebie istotnie. W przedsiębiorstwach, podlegających nadzorowi władz górniczych, przysługuje to uprawnienie rewiowym urzędom górniczym.

(v) U osób, ubezpieczonych według przepisów o ubezpieczeniu pensyjnym funkeyonaryuszów, uchodzi za zarobek kwota poborów, policzalna według tych przepisów przy przydzielaniu do klas pensyjnych.

§ 7. b.

(1) Dla przydzielania do klas płacy jest rozstrzygającym zarobek, zapewniony ubezpieczeniem za pewien oznaczony okres czasu (płaca według czasu).

(2) Jeżeli płacę umówiono według innego miernika (płaca akordowa, od kawałka, świadczenia osób trzecich), to należy klasę płacy oznaczyć według tej kwoty, jaka przypuszczalnie przypadnie w przeciągu, albo też zwyczajnie przypada na jeden tydzień lub na jeden miesiąc.

(3) Zmiany w zarobku uzasadniają zmianę przydzielania do klasy płacy dopiero od rozpoczęcia się następnego peryodu płacenia datków. Natomiast nie uwzględnia się zmian przemijających, to jest mających trwać przypuszczalnie nie dłużej niż cztery tygodnie.

§ 7. c.

(1) Pracodawcy są obowiązani podać do wiadomości kasy chorych daty, potrzebne do przydzielania do klasy płacy, równocześnie ze zgłoszeniem, a wszystkie zmiany w tych datach najpóźniej w tydzień po zamknięciu odnośnego peryodu płacenia datków. W razie działania wbrew tym przepisom ma zastosowanie § 67.

(2) Jeżeli daty potrzebne do oznaczenia klasy płacy podaje się tylko w przybliżeniu (§ 7. b., ustęp 2.), to należy podać dodatkowo daty sprostowane, jeżeli ocena okaże się później niesłuszną.

§ 9.

Przewidywane statutem podwyższanie lub rozszerzanie świadczeń poza najniższy wymiar, oznaczony w §§ 6. do 8., jest dopuszczalne w następujących granicach:

1. Dzienny zasiłek dla chorych można podwyższyć w I. klasie płacy do 80 h, we wszystkich innych klasach płacy do 90 procent dolnej granicy

dziennego zarobku w danej klasie płacy, jednak nie ponad 5 K 50 h, a pieniądze na pogrzeb do 45-krotnej kwoty przeciennego zarobku dziennego.

2. Dla ubezpieczonych, których zarobek przewyższa 9 K dziennie (54 K tygodniowo, 225 K miesięcznie), można wprowadzić osobną klasę z dziennym zasiłkiem dla chorych w kwocie 6 K.

3. Czas trwania wsparcia dla chorych można rozszerzyć w ogólności lub dla ubezpieczonych, którzy są już dłuższy czas członkami, ponad 26 tygodni aż do roku.

4. Zasiłek dla chorych można przyznać ubezpieczonym kobietom, będącym w ostatnim stadium ciąży, które ze względu na swój stan wstrzymują się od pracy zarobkowej, a to przed ich rozwiązaniem przez czas ściśle oznaczony, najwyżej zaś przez cztery tygodnie, o ile i bez tego nie przysługuje im roszczenie o zasiłek dla chorych.

5. Przyznawanie premii za karmienie można rozszerzyć aż do 26 tygodni.

6. Pozostającym w opiece domowej chorym albo położnicom można z ich zgodą dać wyszkolony personal pielęgniarski, położnice można z ich zgodą umieścić dla pielęgnowania w schronisku położnic albo w innym podobnym zakładzie. W takich przypadkach wolno policzyć spowodowane tem koszta na poczet zasiłku dla chorych aż do jego połowy.

§ 9. a.

(1) W statucie można przyznać roszczenie o świadczenia kasy członkom rodziny ubezpieczonych, żyącym z nimi we wspólnym gospodarstwie domowem i nie obowiązanym do ubezpieczenia się (ubezpieczenie rodziny). Ubezpieczenie rodziny może obejmować pielęgnowanie chorych, pieniądze na pogrzeb i wsparcia dla położnic.

(2) Do ubezpieczenia rodziny nie wolno włączać ubezpieczonych, których podlegający podatku dochód roczny przekracza pewną oznaczoną granicę. Granica ta wynosi dla Wiednia 4.800 K, dla miejscowości należących do pierwszej klasy dodatków aktywalnych urzędników państwowych 4.200 K, dla miejscowości drugiej klasy 3.600 K, dla miejscowości trzeciej klasy 3.000 K, a dla miejscowości czwartej klasy 2.400 K. Stanowczem jest w tym względzie miejsce zamieszkania ubezpieczonego. O ile ubezpieczeni są już objęci ubezpieczeniem rodziny, mogą oni je nadal kontynuować.

(3) Minister spraw wewnętrznych może drogą rozporządzenia inaczej oznaczyć wymogi dla wykluczenia od ubezpieczenia rodziny — i to w ogólności albo według kategorii ubezpieczonych.

(4) Do ubezpieczenia rodziny mają odpowiednie zastosowanie §§ 6. c do 6. g.

(5) Minister spraw wewnętrznych może w porozumieniu z interesowanymi Ministrami dla obszarów, w których zachodzą wymagane warunki, uznać ubezpieczenie rodziny za obowiązkowe świadczenie kasy po myśli § 6. niniejszego rozporządzenia cesarskiego i unormować jego wykonanie.

§ 9. b.

(1) Dla celów, pozostających w związku z nbezpicieniem chorych, można utworzyć osobne fundusze.

(2) Środki z takich funduszów można w szczególności obracać na przyznawanie dowolnych wsparć, na osobne urządzenia dla pielęgnowania chorych i rekonwalescentów, wychodzące poza świadczenia ubezpieczeniowe, następnie na zapobiegawcze zwalczanie zaraz ludowych (gruźlicy, alkoholizmu, chorób płciowych) oraz na popieranie siłowań, służących tym celom.

(3) Dla zbierania takich funduszów można pobierać od ubezpieczonych osobne dalki, o ile nie ma do dyspozycji innych środków. Pobieranie to odbywa się w taki sam sposób, jak pobieranie wszystkich innych datków. Pobieranie datków od pracodawców jest dozwolone tylko wtedy, jeżeli zgoda się na to zastępcy pracodawców na walnym zgromadzeniu w osobnym głosowaniu zwykłą większością głosów.

§ 9. c.

(1) W statucie można postanowić:

1. że dla chorych ubezpieczonych, przebywających w czasie swej choroby poza okresem kasy, wchodzi w ogóle lub pod pewnymi warunkami w miejsce świadczeń, oznaczonych w § 6., 1. 1 (pielęgnowanie chorych), podwyższenie zasiłku dla chorych przynajmniej o 75 h;

2. że ubezpieczonym, którzy nabawili się choroby rozmownie albo wskutek zawinionego uczestniczenia w bijatykach albo bójkach, lub których choroba okaże się bezpośrednim następstwem pijania, nie należy wcale przyznać zasiłku dla chorych, albo też należy przyznać go tylko częściowo;

3. że ubezpieczonym, którzy są równocześnie gdzieindziej ubezpieczeni na wypadek choroby i tego osobnego stosunku ubezpieczeniowego nie podadzą do wiadomości kasy w ciągu trzech dni po zachorowaniu, umniejszy się zasiłek dla chorych o tyle, by razem z zasiłkiem dla chorych, pobieranym z tego osobnego ubezpieczenia, nie przewyższał płacy ubezpieczonego w gotówce;

4. że ubezpieczonym, którzy w razie choroby mają prawo żądać od pracodawcy dalszego wyplacania pełnej płacy albo pełnych poborów, nie przynosi się przez czas trwania tego roszczenia żadnego zasiłku dla chorych, albo przynosi się gone w pełnej mierze, w którym to razie należy przewidzieć dla takich ubezpieczonych odpowiednie zniżenie datku;

5. że wsparcie, oznaczone w § 6., 1. 3, przynosi się tylko takim położnicom, które w ciągu ostatnich dwunastu miesięcy licząc od dnia rozwiązania pozostały przynajmniej przez sześć miesięcy w zajęciu, podlegając obowiązkowi ubezpieczenia.

(2) W statucie można wreszcie dla poszczególnych środków leczniczych i terapeutycznych wyznaczyć odpowiednie kwoty najwyższe z tym skutkiem, że kasa tylko do tych kwot najwyższych odpowiada za koszt albo świadczy dopłaty dla zakupu tych środków. Minister spraw wewnętrznych może zmienić według własnego uznania ustanowione w statucie kwoty najwyższe.

§ 25.

(1) Środki, jakich według zasad techniki ubezpieczeniowej potrzeba do pokrycia świadczeń ubezpieczeniowych, przyznawanych przez powiatowe kasy chorych na podstawie tej ustawy i statutu, oraz kosztów administracyjnych, jakież na wyposażenie funduszu rezerwowego i na ewentualne świadczenie dalków do związku kas dla chorych, będą zbierane przez pobieranie datków.

(2) Na inne cele, jak na te, które wymieniono powyżej i w § 9. b, nie wolno datków pobierać ani obracać na cele te majątku kas.

(3) Datki te, o ile służą na pokrycie oznaczonych w pierwszym ustępie wymogów, należy dla poszczególnych klas płacy wyznaczyć w równym stosunku do przeciętnego zarobku; można jednak przy wymiarze datków osobno policzyć koszt pielęgnowania chorych w całości lub częściowo bez względu na klasę płacy.

(4) Wszystkie datki razem dla jednego ubezpieczonego nie mogą na tydzień wynosić więcej niż cztery dziesiąte przeciętnego dziennego zarobku w danej klasie płacy (§ 7.).

§ 26.

(1) W statucie można stopniować datki według kategorii członków, co do których, jak uczy doświadczenie, zachodzą istotne różnice w niebezpieczeństwie choroby.

(2) Stopniowania takiego można w szczególności dokonać według płci i rodzaju zatrudnienia

członków albo według rodzaju przedsiębiorstw, dla osób, niezaludnionych stale, następnie dla uczniów.

(3) Zwłaszcza można wyznaczyć w statucie wyższe datki dla osób, zajętych przy budowach dróg, kolei żelaznych, kanałów, przy budowach na rzekach i przy budowie tam.

(4) Stopniowanie datków według wieku jest dozwolone tylko co do członków dobrowolnych.

§ 27.

(1) Dla osób, zajętych w przedsiębiorstwie, którego urządzenie nie odpowiada przepisom, istniejącym pod względem hygienicznym, można na czas trwania tego stanu podwyższyć datkę ubezpieczenia na wypadek choroby, przepisując dodatki do wysokości 50 procent tego datku, którego dodatki ma ponosić sam odnośny pracodawca.

(2) Przepisanie to jest obowiązkiem zarządu i można je zaczepić do dni 14 u władzy nadzorczej. Zarządzenia takie może włada ta wydać także z urzędu. O ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, należy przedtem wysuchać inspektora przemysłowego.

§ 28.

(1) Nadwyżka z dochodów, pozostająca po pokryciu wydatków, służy do tworzenia i powiększania funduszu rezerwowego.

(2) Funduszem rezerwowym jest nadwyżka wszystkich aktywów, pozostająca po potrąceniu wszystkich pasywów funduszu ubezpieczenia chorych.

(3) Należy go zebrać przynajmniej w wysokości pojedynczego przeciętnego rozchodu z ostatnich trzech lat i w razie potrzeby uzupełnić znowu do tej wysokości.

§ 29.

(1) Pieniądze, nie potrzebne bezpośrednio do prowadzenia kasy, należy umieścić na procent.

(2) Umieszczenie takie można tylko uskutecznić:

1. w papierach wartościowych, dopuszczanych w myśl ustawowych postanowień dla lokowania pieniędzy pupilarnych;

2. na hypotekach, dających bezpieczeństwo pupilarne;

3. w pocztowej kasie oszczędności i w austriackich kasach oszczędności, urządzenych po myśl regulatywu dla kas oszczędności z dnia 2. września 1844.

(3) Pieniądze, które należy mieć w pogotowiu dla obrotu kasy, a to do wysokości przeciętnego czteromiesięcznego zapotrzebowania, można złożyć

w zasługujących na zaufanie tutejszkrajowych instytucjach kredytowych.

(4) Za zgodą władzy nadzorczej wolno na- bywać także realności, jeżeli nie pozostają nadal obciążone ponad połowę kosztów nabycia i służby na pomieszczenie biur kasowych albo jako zakłady lecznicze (dla rekonalientów).

§ 30.

(1) Jeżeli z rocznych zamknięć kasy okaże się, że dochody nie wystarczają na pokrycie wydatków, a fundusz rezerwowy nie osiągnął jeszcze oznaczonej w § 28., ustęp 3., wysokości albo też zmniejszył się poniżej tej kwoty wskutek przeroczenia dochodów przez rozchody, w takim razie, o ile przez zmiany w zarządzie albo w kontroli chorych nie można spodziewać się po- lepszenia stosunków w najbliższym czasie, należy uchwalić podwyższenie datków albo zmniejszenie świadczeń kasy w granicach ustawowych świadczeń najniższych (§§ 6. do 8.).

(2) Jeżeli z zamknięć rocznych okażą się nadwyżki kasowe, w takim razie, jak długo fundusz rezerwowy nie osiągnął jeszcze wysokości oznaczonej w § 28., ustęp 3., można zniżyć datki albo podwyższyć świadczenia ubezpieczeniowe (§ 9.) tylko wtedy, gdy roczny przybytek funduszu rezerwowego wynosił w każdym z trzech lat ostatnich przynajmniej 10 procent datków kaso- wych. Jeżeli jednak fundusz rezerwowy już osiągnął wysokość oznaczoną w § 28., ustęp 3., i według zamknięć rocznych należy jeszcze ocze- kiwać dalszych nadwyżek kasowych, w takim razie można oprócz lub zamiast zniżenia datków do- konać odpowiednich przyspożeń z kwoty funduszu rezerwowego, przewyszajcej ustawową wysokość (§ 28., ustęp 3.), na rzecz funduszów, ustanowionych lub ustanowić się mających po myśli § 9. b albo też podwyższyć świadczenia ubezpie- czeniowe (§ 9.) na podstawie odnośnych posta- nowień statutu.

(3) Jeżeli nie zostaną powzięte uchwały od- powiadające postanowieniom ustępu 1., w takim razie wezwie do powzięcia odnośnej uchwały władz nadzorcza, powołana do zatwierdzania statutów. Jeżeli wezwanie to nie odniesie skutku, dokona wspomniana władz potrzebnej zmiany statutu kasowego z urzędu ze skutkiem prawnie obowiązującym.

§ 40.

(1) Rozwiązywanie powiatowej kasy chorych może zarządzić włada polityczna krajowa:

1. gdy członków jest stale mniej niż stu;

2. gdy z zamknięć rocznych pokazuje się, że nawet po podwyższeniu datków do najwyższego wymiaru, oznaczonego w § 25., ustęp 4.. nie mogą być pokryte najmniejsze ustawowe świadczenia;

3. gdy walne zgromadzenie proponuje jej rozwiązanie.

(2) Równocześnie z zarządzeniem rozwiązania należy wydać potrzebne zarządzenia w sprawie dalszego ubezpieczenia członków.

§ 40. a.

(1) Załatwienie spraw rozwiązanej powiatowej kasy chorych należy powierzyć tej powiatowej kasie chorych, do której przyłącza się okręg rozwiązanej kasy chorych. Jeżeli okręg ten rozdziela się między więcej powiatowych kas chorych, to należy tę z pomiędzy nich powołać do załatwienia spraw, która wobec swego stanu majątkowego jakież ze względu na liczbę przejętych członków rozwiązanej kasy zdaje się najbardziej do tego nadawać.

(2) Kasa, powołana do załatwienia tych spraw, obejmuje za przekazaniem istniejącego ewentualnie majątku rozwiązanej kasy uiszczenie długów i pokrycie roszczeń o wsparcie, zaistnialych przed rozwiązaniem kasy. Jeżeli wszystkie zobowiązania przewyższają objęty majątek albo jeżeli majątku nie było, w takim razie należy tę kwotę, jakiej brakuje, rozdzielić na interesowane powiatowe kasy chorych wedle stosunku ilości przejętych przez nie członków rozwiązanej kasy i zwrócić kasie, zajęcej załatwieniem spraw.

(3) Zarządom interesowanych kas może w tym razie nadać polityczna władza krajowa prawo podwyższania datków dla członków z okręgu rozwiązanej kasy aż do najwyższej kwoty, dopuszczalnej po myśl ustawy, a to w celu całkowitego lub częściowego pokrycia kwoty, której brakuje. Ewentualną nadwyżkę przy załatwieniu spraw kasy rozwiązanej należy przekazać kasom interesowanym według stosunku, powyżej ustalonego.

(4) Jeżeli przy podziale kwoty, której brakuje, albo też nadwyżki nie przyjdzie do porozumienia między interesowanymi kasami, w takim razie rozstrzyga o tem polityczna władza krajowa.

(5) Przy zmianie okręgów kas (§ 12., ustęp 3.) można odpowiednio zastosować powyższe postanowienia.

§ 47., 1. 8.

Jeżeli najmniejszych świadczeń, przepisanych ustawą (§§ 6. do 8.), nie pokrywają datki po

podwyższeniu ich na najwyższy wymiar ustawowy (§ 25., ustęp 4.), w takim razie winien przedsiębiorca z własnych funduszy dopłacić to, czego potrzeba do ich pokrycia.

§ 49., ustęp ostatni.

Fundusz rezerwowy, pozostający po pokryciu wszystkich zobowiązań, o ile nie przekracza najmniejszej ustawowej kwoty (§ 28., ustęp 3.), należy rozdzielić stosunkowo między te kasy chorych, do których wstapią członkowie należący do rozwiązanej kasy chorych danego przedsiębiorstwa. Ewentualnej dalszej reszty majątkowej oraz wszystkich innych funduszy kasy chorych danego przedsiębiorstwa wolno użyć tylko na cele wsparcia i na urządzenia dobroczynne dla robotników i funkcyonariuszów tego przedsiębiorstwa.

Artykuł II.

Do § 8. dodaje się następujący ustęp:

Zakładów położniczych nie uważa się za zakłady dla chorych po myśl powyższych postanowien. Zakłady lecznicze dla pijaków stoją na równi z publicznymi zakładami dla chorych.

Artykuł III.

W statutach kas chorych, oznaczonych w § 11., można wydać postanowienia porządkowe co do zgłoszenia choroby, co do zachowania się i kontroli chorych i zagrożenia działającym wbrew tym postanowieniom zniżeniem zasiłku dla chorych aż do połowy, a to na czas do jednego tygodnia w każdym poszczególnym przypadku działania wbrew tym postanowieniom.

Artykuł IV.

(1) Oznaczone w § 11. kasy chorych, mające swoją siedzibę w granicach obszaru administracyjnego politycznej władzy krajowej, mogą na podstawie zgodnych uchwał swych walnych zgromadzeń, a kasy chorych przy przedsiębiorstwach i brakie kasy chorych nadto za zgodą odnośnych przedsiębiorców, mogą się łączyć dla osiągnięcia wspólnych celów w zakresie będącej ich obowiązkiem pieczy chorych w związku lub do takich związków przystąpić. Minister spraw wewnętrznych może w porozumieniu z interesowanymi Ministrami zezwolić na rozszerzenie związku na większą ilość obszarów administracyjnych lub ich części.

(2) Celami tymi są w szczególności:

1. Zawieranie wspólnych umów z lekarzami, aptekarzami i szpitalami;

2. zakupno dla chorych środków leczniczych i środków pomocniczych i to także takich, których udzielenie wychodzi poza obowiązek świadczenia kas chorych (§ 6., l. 1.);

3. wspólne wykonywanie kontroli nad chorymi;

4. urządzenia mające na celu zapobieganie chorobom;

5. zakładanie i prowadzenie wspólnych zadłużów dla chorych (dla rekonwalescentów), następnie aptek stosownie do III. rozdziału ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5 z r. 1907;

6. ustanawianie wspólnych urzędników i organów kontrolnych;

7. utrzymywanie statystyki.

(3) Uchwały dla urzeczywistnienia celów, oznaczonych w punkcie 5., wymagają w każdym poszczególnym przypadku zatwierdzenia władzy nadzorczej.

(4) Związki podlegają nadzorowi państwowemu, wykonywanemu przez polityczną władzę krajową, właściwą według siedziby związku, a w wyższej instancji przez Ministerstwo spraw wewnętrznych. Przytem mają odpowiednie zastosowanie postanowienia §§ 19. do 21.

(5) Nad związkami, obejmującymi wyłącznie te kasę, które nie podlegają w ostatniej instancji nadzorowi Ministerstwa spraw wewnętrznych, sprawują nadzór władze, właściwe dla tych kas.

(6) Władze nadzorcze, wykonując nadzór państwy nad kasami chorych, mogą w szczególności przy przeprowadzaniu rewizji kas chorych żądać współdziałania związków. Związki są obowiązane czynić zadość takim żądaniom.

(7) Urządzenie związku, względnie jego zakres działania, zarząd, zawiadowstwo i zastępstwo, następnie zbieranie środków na cele związku będą unormowane w osobnym statucie, który — tak jak i jego późniejsze zmiany — wymaga do swojej ważności zatwierdzenia władzy nadzorczej.

(8) Pracodawcom należy przyznać stosowne zastępstwo w zarządzie i w organach nadzorczych związku. Polityczna władza krajowa może sobie zastrzec w celu uzyskania równomiernego zastępstwa pracodawców mianowanie członków tego zastępstwa aż do jednej czwartej ich części. Zresztą są powołani do wyboru tego zastępstwa zastępcy pracodawców w zarządzach kas związakowych.

(9) Statut winien zawierać także postanowienia co do warunków wystąpienia poszczególnych kas związkowych ze związku, co do dobrowolnego rozwiązania związku i co do zarządzeń majątkowych, jakie wyciągać należy w razie rozwiązania, oraz co do załatwiania sporów, powstających ze stosunku związkowego.

(10) Odpowiedzialność kas związkowych w razie wystąpienia nie może przewyższać obowiązku świadczenia kwoty, wynoszącej co najwyżej tyle, ile wynosi datek roczny, uiszczany przeciętnie w ostatnich trzech latach.

(11) Statutem związku można zobowiązać kasy związkowe do wzajemnego wspomagania się przy wykonywaniu czynności ubezpieczeniowej, a w szczególności można w statucie zarządzić, że jedna kasa związkowa obejmuje dostarczanie świadczeń ubezpieczeniowych dla chorych członków na rachunek innej kas związkowej.

(12) Użycie majątku rozwiązanego związku na inne cele jak na cele pieczy nad chorymi jest wykluczone.

(13) W razie przekroczenia wyznaczonego statutem zakresu działania może władz nadzorcza rozwiązać związek po poprzednim bezowocnym upomnieniu.

Artykuł V.

(1) Związki powiatowych kas chorych, założone na podstawie § 39. ustawy o ubezpieczeniu na wypadek choroby, zostają rozwiązane. Majątek związku, pozostający po pokryciu wszystkich zobowiązań, rozdziela się między kasy związkowe w stosunku świadczonych przez nie na rzecz związku datków po potrąceniu otrzymianych przysporzeń.

(2) Inne związkki kas chorych winny się odpowiednio do artykułu IV. przekształcić, a to pod rygorem rozwiązania w ciągu terminu, oznaczonego przez władzę nadzorczą.

Artykuł VI.

W statucie powiatowych kas chorych może być postanowione, że członkom, obowiązanym do ubezpieczenia, jeżeli ich zatrudnienie, uzasadniające należenie w charakterze członka, trwa dalej, wolno wystąpić z kasy tylko z końcem kalendarzowego półrocza, o ile zgłoszono to wystąpienie najpóźniej na miesiąc przed tą chwilą.

Artykuł VII.

(1) Uchyla się §§ 5., 10., 24., 39., 50. i 61. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33.

(2) Czasokres dwudziestu tygodni, przewidziany w § 4. wspomnianej ustawy w brzmieniu, zmienionem ustawą z dnia 4. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 39, rozszerza się na 26 tygodni.

(3) § 75., ustęp 1., wspomnianej ustawy ma odpowiednie zastosowanie do umów między kasami chorych (związkami kas) i lekarzami.

(4) §§ 9., 9. a, 9. b, 9. c i 25. do 30. obowiązują także odpowiednio kasy stowarzyszeń, kasy brackie i związkowe kasy chorych.

(5) §§ 6. d do 6. g nie mają zastosowania do kas chorych, wymienionych w §§ 52. i 53., do innych kas chorych przy przedsiębiorstwach i do brackich kas chorych o tyle, o ile lekarską pomoc wykonują lekarze, ustanowieni przez przedsiębiorcę na jego koszt.

(6) O ile postanowienia niniejszego rozporządzenia cesarskiego mają mieć zastosowanie do marynarzskich kas chorych przy przedsiębiorstwach zastrzega się osobnemu unormowaniu.

Artykuł VIII.

(1) To rozporządzenie cesarskie wejdzie w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu.

(2) Z tą chwilą tracą moc obowiązującą sprzeczne z niemi ustawowe postanowienia, jednak pozostają w mocy dotychczasowe statutowe przepisy kas chorych o wymiarze świadczeń pieniężnych i datków ubezpieczeniowych aż do dokonania zaliczenia ubezpieczonych do klas płacy (artykuł I). Czasokres dla uskutecznianych po raz pierwszy doniesień, przepisanych w § 7. c, ustęp 1., dla przeprowadzenia zaliczenia i dla potrzebnych zmian statutów kas chorych ustanowi się drogą rozporządzenia. Statuty nie zmienione zgodnie z niniejszym rozporządzeniem cesarskim w czasie właściwym zostaną zmienione z urzędu w sposób wymagany ze skutkiem prawnie obowiązującym.

(3) Do przypadków ubezpieczenia, w których obowiązek świadczenia ze strony kas chorych według dotychczasowych przepisów przy wejściu tego rozporządzenia cesarskiego w życie jeszcze trwa, mają przepisy tego rozporządzenia o tyle zastosowanie, o ile są dla uprawnionego korzystniejsze.

Artykuł IX.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego powierzam Mojemu Ministrowi spraw we-

wnętrznych w porozumieniu z Moimi innymi interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 4. stycznia 1917.

Karol w&r.

Clam-Martinic w&r.	Baerreither w&r.
Georgi w&r.	Forster w&r.
Hussarek w&r.	Trnka w&r.
Spitzmüller w&r.	Bobrzyński w&r.
Handel w&r.	Schenk w&r.
	Urban w&r.

7.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 4. stycznia 1917,

w sprawie zmiany i uzupełnienia §§ 94. i 121.
ustawy przemysłowej.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, jak następuje:

Artykuł I.

§ 94., ustęp 5., ustawy przemysłowej w brzmieniu ustawy z dnia 8. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 22, zostaje zmieniony i opiewać będzie:

Położnic wolno dopiero po upływie sześciu tygodni po ich połogu używać do ich zwyczajnych zająć w przemyśle.

Artykuł II.

§ 121. ustawy przemysłowej w brzmieniu ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, zmienia się w następujący sposób:

Ustęp 1. opiewać będzie: Stowarzyszenia mogą zakładać i utrzymywać własne zakłady (kas chorych) albo też przystąpić do kas chorych już istniejącej, a założonej w myśl ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, a to w celu wspierania swych członków (pomocników i uczniów) w razie choroby, w celu udzielania wsparcia położniczych i w celu przyznawania pieniędzy na pogrzeb.

Ustęp 4. uchyla się.

Ustęp 6. (obecnie 5.) opiewać będzie: Do kas chorych przy stowarzyszeniach mają zresztą zastosowanie postanowienia §§ 9., 9. a, 9. b, 9. c,

25. do 30. i 58., ustęp 1. i 2., ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, w brzmieniu, zmienionem ustawą z dnia 4. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 39, i rozporządzeniem cesarskim z dnia 4. stycznia 1917, Dz. u. p. Nr. 6, jakież postanowienia artykułów II, III, IV, V, ustęp 2., VII i VIII powołanego rozporządzenia cesarskiego.

Artykuł III.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Artykuł IV.

Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego powierzam Mojemu Ministrowi handlu w porozumieniu z Moim Ministrem spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 4. stycznia 1917.

Karol wdr.

Clam-Martinic wlr.	Baernreither wlr.
Georgi wlr.	Forster wlr.
Hussarek wlr.	Trnka wlr.
Spitzmüller wlr.	Bobrzański wlr.
Handel wlr.	Schenk wlr.
Urban wlr.	

8.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 6. stycznia 1917,

w sprawie założenia komisariatu policyjnego w Badenie.

§ 1.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 31. grudnia 1916 ustanawia się w Badenie komisariat policyjny z ograniczonym zakresem działania na czas potrzeby.

§ 2.

Okręg policyjny.

Działalność tego komisariatu policyjnego obejmuje obszar miejscowości gminy Baden.

§ 3.

Zakres działania.

Zakres działania komisariatu policyjnego obejmuje w granicach okręgu policyjnego następujące czynności, wykonywane dotąd przez władzę policyczną w Badenie:

1. utrzymanie bezpieczeństwa publicznego i wewnętrznego spokoju;

2. policyę prasową;

3. dział meldunkowy i paszporty;

4. wykonywanie czynności policyjnych w sprawie broni i amunicji oraz przestrzeganie postanowień policyjnych bezpieczeństwa co do przepisów o środkach wybuchowych;

5. wydawanie orzeczeń o odstawianiu i wydalaniu po myśli ustawy z dnia 27. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 88, i poddawanie pod nadzór policyjny;

6. policyjne prawo karne na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 20. kwietnia 1854, Dz. u. p. Nr. 96, stosownie do zakresu działania, przekazanego w ogólności komisariatu policyjnym;

7. policyjne czynności urzędowe w myśl postanowień procedury karnej co do sądownie ściganych przestępstw, które stoją w bezpośrednim związku z całym zresztą zakresem działania komisariatu policyjnego.

§ 4.

Komisariat policyjny w Badenie podlega bezpośrednio Namiestnikowi.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi natychmiast w życie.

Handel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte L. 24,
także w roku 1917. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słowenskim.

Prenumerata na cały rocznik 1917 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 8 K przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyla się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaobronowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik	1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik	1872 za . . . 6 K 40 h	Rocznik	1895 za . . . 7 K — h
" 1850 "	. . . 10 " 50 "	" 1873 "	. . . 6 " 60 "	" 1896 "	. . . 7 " — "
" 1851 "	. . . 2 " 60 "	" 1874 "	. . . 4 " 60 "	" 1897 "	. . . 15 " — "
" 1852 "	. . . 5 " 20 "	" 1875 "	. . . 4 " — "	" 1898 "	. . . 6 " — "
" 1853 "	. . . 6 " 30 "	" 1876 "	. . . 3 " — "	" 1899 "	. . . 10 " — "
" 1854 "	. . . 8 " 40 "	" 1877 "	. . . 2 " — "	" 1900 "	. . . 7 " — "
" 1855 "	. . . 4 " 70 "	" 1878 "	. . . 4 " 60 "	" 1901 "	. . . 6 " — "
" 1856 "	. . . 4 " 90 "	" 1879 "	. . . 4 " 60 "	" 1902 "	. . . 7 " 50 "
" 1857 "	. . . 5 " 70 "	" 1880 "	. . . 4 " 40 "	" 1903 "	. . . 9 " — "
" 1858 "	. . . 4 " 80 "	" 1881 "	. . . 4 " 40 "	" 1904 "	. . . 5 " — "
" 1859 "	. . . 4 " — "	" 1882 "	. . . 6 " — "	" 1905 "	. . . 6 " — "
" 1860 "	. . . 3 " 40 "	" 1883 "	. . . 5 " — "	" 1906 "	. . . 12 " — "
" 1861 "	. . . 3 " — "	" 1884 "	. . . 5 " — "	" 1907 "	. . . 13 " — "
" 1862 "	. . . 2 " 80 "	" 1885 "	. . . 3 " 60 "	" 1908 "	. . . 9 " — "
" 1863 "	. . . 2 " 80 "	" 1886 "	. . . 4 " 60 "	" 1909 "	. . . 8 " 50 "
" 1864 "	. . . 2 " 80 "	" 1887 "	. . . 5 " — "	" 1910 "	. . . 8 " 40 "
" 1865 "	. . . 4 " — "	" 1888 "	. . . 8 " 40 "	" 1911 "	. . . 7 " — "
" 1866 "	. . . 4 " 40 "	" 1889 "	. . . 6 " — "	" 1912 "	. . . 12 " 50 "
" 1867 "	. . . 4 " — "	" 1890 "	. . . 5 " 40 "	" 1913 "	. . . 9 " 50 "
" 1868 "	. . . 4 " — "	" 1891 "	. . . 6 " — "	" 1914 "	. . . 15 " — "
" 1869 "	. . . 6 " — "	" 1892 "	. . . 10 " — "	" 1915 "	. . . 11 " 70 "
" 1870 "	. . . 2 " 80 "	" 1893 "	. . . 6 " — "		
" 1871 "	. . . 4 " — "	" 1894 "	. . . 6 " — "		

Cena handlowa za rocznik 1916 będzie podana do wiadomości z początkiem stycznia 1917.

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się o 1/20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników w Dzienniku ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

N.B. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materiału.